

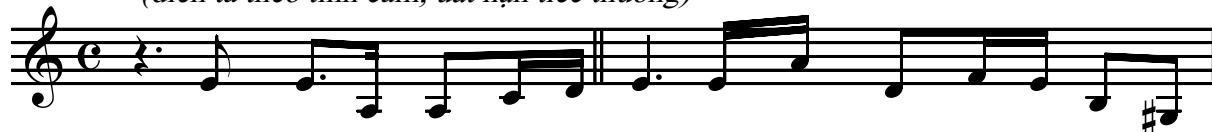
VĂN TẾ DÂN OAN

Người viết văn tế : *Võ thị Hảo*

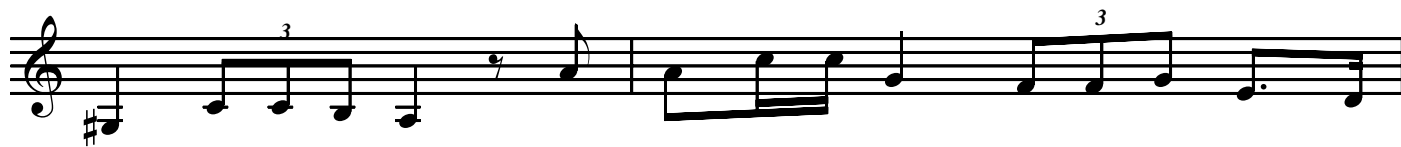
Phổ thành ca khúc : *Trần Ai*

Tự do

(diễn tả theo tình cảm, uất hận tiếc thương)



Thương thay! một ngày người ra ngô, người xuống đường, bước dân lành lụm



cụm cái kiến con sâu. Một ngày trong vô tội, người bị đánh đập bỏ



mạng nơi công đường. Cổ gãy liệt rũ tú chi, đón đau quặn mình tắt thở. Một ngày chẳng như mọi



ngày, mẹ gàn đất xa trời, không kịp nhìn con lần cuối. Nhận xác con nơi công đường, mẹ già dứt



ruột. Mẹ ơi thôi đừng khóc, nước mắt mẹ đã cạn. Con đâu phải người chết oan đầu tiên trên xứ



này! Kia vợ kia con! Tiếc thương cha thì cứ để xác cha nằm trong đá lạnh. Xác thân ta lời



chúng. Những vết chém từ trái tim lựu đạn. Này mẹ này vợ này con! Hãy khum bàn tay cần lao che



gió. Nén hắt hiu nhỏ giọt nước mắt hồng. Cha về, kia mẹ! Lưng



còn mẹ úp mặt trên xác con. Mai này mẹ xuống suối vàng được không?



Hồn con quần quanh đời đời phố lạnh. Con gái ơi, cúng cơm cha



ư? Thôi này con, hãy nấu cháo lá đa. Con hãy vung tay ngang



trời những trận mưa gạo và muối. Rác khắp bốn phương trời nước Việt, còn chưa đủ



đâu! Vì cha không thể ăn một mình. Cha đi nhập dòng hồn oan đông đàn dài lũ. Thiên hạ



ơi! Hãy gửi cho những oan hồn chúng tôi, mỗi người một hạt muối. Đồng bào



ơi! Tôi ra đi nguyên lành với tiếng cười. Trở về chỉ còn linh hồn dật dờ đâu



ngõ. Đồng loại ơi! Chúng tôi đã tan nát xác thân. Chúng tôi chết oan bởi người



ta, bởi vạn có oan. Như cái kiến con sâu bị dí nát dưới gót giày, không một lời₃ kêu



than, không một giọt nước mắt, không công lý nào làm mềm nổi những trái tim



khô. Chúng tôi chết tức tưởi bởi những tên bạo ngược. Những đứa ăn lộc



dân, để hành hạ giết dân. Kia ngẩng lên xem, nơi nào đục khoét, tiệt từng bán



tước mua quan, lễ hội từng bùng trộm cướp. Cuộc hành lễ ma quái những trái tim lựu



dạn, những cái chân bạch tuộc gian tham. Gục mặt xuống coi, có thấy chúng ta đông đàn dài



lũ. Từ miền xuôi miền ngược đến ngõ vắng hang cùng. Dân oan đi thành



rừng, không còn nước mắt để khóc. Tiếng kêu tắt cổ họng, mỗi tiếng nói khạc tuôn ra từng ngụm



máu. Trăm vạn lời vóc máu, ai là người đáp lại? Kể có lương tâm hải



sợ. Báo chí lặng câm với lưỡi hái trên đầu. Ôi những mặt héo tim



héo, linh hồn rục rở. Những hồn oan, những hồn oan rạch trời tiếng kêu xé ruột! Biết không, biết



không? Hồi dòng người vô cảm, rùng rùng đi mê loạn. Đàn kiến khốn khổ quần quai kiếm



ăn. Câm lặng nhìn đồng bào mình chết dưới bàn tay bạo tàn. Hồi ôi! Nay lễ cầu



hồn. Ai kia! Người người xin đừng vờ ngủ, đừng giả điếc. Rồi đến lượt



mình, một ngày tức tử nhập dòng oan. Hãy gửi cho chúng tôi đông đàn dài lũ, mỗi người một hạt



muối. Đốt cháy triệu ngọn lửa trên lễ cầu hồn, lúc rạng đông.